

Εμπειρία Θεού

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Του Δ. Φαρασιώτη

Ακόμα απορώ και εξίσταμαι! Σταματάει ο νους μου και δεν μπορώ να το χωνέψω. Αν προσπαθήσω να εννοήσω το βάθος, σαλεύομαι. Μόλις νοιώσω λίγο την αγαθότητα και το έλεος, συντρίβομαι. Η σίγουρη αίσθηση της αναξιότητάς μου και της αχαριστίας μου απέναντι σ' όλα αυτά που μου χαρίστηκαν με κάνει να φρίττω, να τρέμω και να παραληρώ για τη συγκατάβαση και την καταδεκτικότητα. Πόσο συγκαταβαίνουν προς την αναξιότητά μας ο Θεός και οι Άγιοί του!!

Είχα κάποτε τη μεγάλη τιμή και ευλογία να μεταφέρω το γέροντα Παΐσιο κάπου με το αυτοκίνητό μου. Μέσα στη μεγάλη του απλότητα και ταπεινωση, ξεχνιόμουν και εγώ και παρασυρόμουν σε μία... οικειότητα. Έβλεπα μπροστά μου τον πατέρα μου και λησμονούσα ότι ο Θεός κατοικούσε μόνιμα μέσα του. Λησμονούσα ότι είχε πραγματώσει στο έπακρο τις δυνατότητες της ανθρώπινης φύσης και ότι είχε γίνει ένας θεοφόρος. Λησμονούσα ότι με το λόγο του διώχνει δαιμόνια, ότι με ένα λόγο του ανίατες ασθένειες εξαφανίζονται, ότι το πρόσωπό του έλαμψε σαν ήλιος μπροστά στα μάτια μου, ότι... ότι... ότι με ατελείωτα χαρίσματα έχει τιμηθεί και

στολισθεί από το Άγιο Πνεύμα, τη Χάρη Του Θεού.

Τα γνωρίζω καλά όλα αυτά και τα φυλάω βαθιά μέσα στα βάθη της ψυχής και παρακαλώ το Θεό με αγωνία και δάκρυα να μη μου τα κλέψει ποτέ από κει ο λυσσασμένος εχθρός μου, ο διάβολος. Κι όμως... όταν βρισκόμουν με το γέροντα, πολλές φορές η απλή και ανεπιτήδευτη συμπεριφορά του, η γεμάτη καλοσύνη και χιούμορ, με παρέσερνε στην οικειότητα, από την οικειότητα κατρακυλούσα στην αναίδεια και το θράσος, και άνοιξα το στόμα μου με όλη την αναισθησία και τη χαζομάρα μου και είπα.

- Γέροντα, πες μου για το Θεό, μίλησέ μου, πώς είναι;

Ο γέροντας δε μίλησε κι εγώ εξακολουθούσα να οδηγώ, σε στροφές μάλιστα πάνω στο βουνό.

Θεέ μου !... Αρχισα ξαφνικά να νοιώθω το Θεό παντού. Μέσα στο αυτοκίνητο, έξω στα βουνά, μακριά στους απόμακρους Γαλαξίες. Ήταν παντού, γέμιζε τα πάντα, αλλά δεν ήταν τίποτα από όλα αυτά. Μια ουσία που διαπερνούσε όλες τις άλλες, χωρίς να μπερδεύεται ή να συγχέεται μ' αυτές. Μια δύναμη παντού παρούσα που όμως κανείς δεν την αντιλαμβάνεται, έξω από κάθε αντίληψη. Δεν μπορεί κάποιος να την ανακαλύψει με δική του... αλαζονική προσπάθεια. Μια δύναμη που μόνο... αυτοαποκαλύπτεται. Όλα αυτά τα βουνά, τα αστέρια, τα δέντρα, οι άνθρωποι υπήρχαν και διατηρούνταν στη ζωή χάρις στη δική Του δύναμη. Μπορούσε σε μια στιγμή μέσα να τα εξαφανίσει, να πάψουν να υπάρχουν χωρίς θόρυβο ή πάταγο ή αντίσταση. Όπως γυρίζουμε το διακόπτη και σε μια στιγμή χάνεται το φως.

Είναι τόσο παντοδύναμος και όμως τόσο.. ευγενικός. Δεν πιέζει κανένα με την παντοδυναμία Του ή την παρουσία Του. Τόσο κοντά μας και τόσο αθέατος την ίδια στιγμή, για να μη νοιώσουμε κάποιο βάρος, κάποια υποχρέωση από την παρουσία Του και μόνο. Να μη μας βαρύνει καθόλου, να μη μας δημιουργήσει καμία δέσμευση, να μας αφήσει τελείως ελεύθερους, να κάνουμε ό,τι θέλουμε. Όχι να εξαναγκαστούμε από την ομορφιά Του κατά κάποιον τρόπο. Θα μπορούσε να επιβάλει την αγάπη Του όχι τίποτα με φόβους και δύναμη και ισχύ, αλλά απλά και μόνο με τη γλυκύτητα της παρουσίας Του, στην οποία καμία ύπαρξη δε θα μπορούσε να αντισταθεί. Δεν το κάνει, από ένα άπειρο... ακατανόητο σεβασμό για την ελευθερία του ανθρώπου.

Δεν το κάνει, από αγάπη για τον άνθρωπο. Μας αγαπάει τόσο πολύ, μας επιθυμεί τόσο σφοδρά που... καίγονται τα σπλάχνα Του, από επιθυμία και αγάπη για μας. Γι' αυτό αυτοπεριορίζεται, εξαφανίζεται από την αντίληψή μας και προσπαθεί με χίλιους τρόπους, με άπειρη σοφία, με τρομερή προσοχή και ενδιαφέρον, σαν

«μανιακός» εραστής να μας ελκύσει στην αγάπη Του. Να μας ξυπνήσει, να μας κινήσει το ενδιαφέρον, να μας κάνει να καταλάβουμε και να Τον αγαπήσουμε.

Κάθεται και ασχολείται με τον καθένα μας προσωπικά, και ταυτόχρονα με όλο το σύμπαν, ο απειροδύναμος. Και επειδή έχει ενδιαφέρον γι' αυτό το απέραντο σύμπαν, δε μειώνεται ούτε κατ' ελάχιστο, δεν υποτονεί ούτε κατά διάνοια η αγάπη και το ενδιαφέρον που έχει για τον καθένα μας προσωπικά.

Ο Θεός θέλει την αγάπη μας. Δεν την απαιτεί. Η αγάπη είναι ένα συναίσθημα που γεννιέται και ζει μόνο μέσα στον αέρα της ελευθερίας, έξω απ' αυτόν παύει να υπάρχει, διαστρέφεται, αλλοιώνεται, πεθαίνει. Γι' αυτό ο Θεός μας αφήνει τελείως ελεύθερους... για να κερδίσει την αγάπη μας, που μπορεί να γεννηθεί μόνο μέσα σ' αυτή την ελευθερία.

Τι έχουμε εμείς και μας αγαπάει ο Θεός; Κάποια ομορφιά, κάποια εξυπνάδα, κάποια δύναμη, κάποια αρετή; Τίποτα! Είμαστε ανύπαρκτοι μπροστά Του. Και όχι μόνο δεν έχουμε κάτι που ν' αξίζει να μας αγαπήσει κανείς, αλλά έχουμε και πάρα πολλά που βρωμάν και απωθούν και προτρέπουν ισχυρά κάποιον να μας αποστραφεί και να μας μισήσει. Είμαστε μικρόψυχοι στη γενναιοδωρία Του· ελάχιστης νοημοσύνης απέναντι σε μια απέραντη διάνοια· πονηροί απέναντι στην εξυπνάδα Του· άρπαγες, τη στιγμή που ολόκαρδα προσφέρει· αυτό που μας χαρίζει πλούσια, ξέχειλα, εμείς θέλουμε να το αρπάξουμε· απαντάμε στην καλοσύνη Του με αρπακτικότητα και χλευασμό· αχάριστοι προς τις ευεργεσίες Του· αλαζονικοί στη συμπεριφορά απέναντι στην παντοδυναμία Του· δόλιοι και ανεπαρκείς απέναντι στη Σοφία Του. Θέλει να μας χαρίσει από τη Χάρη Του, θέλει να μας δώσει ομορφιά, ζωή, Σοφία, δύναμη. Δε θέλουμε να τα πάρουμε ως δώρα. Ο εγωισμός μας τα καταστρέφει η υπερηφάνειά μας τα βρωμίζει. Δεν μπορούμε να κρατήσουμε κανένα από τα δώρα του λόγω της κακής μας προαίρεσης. Κι αν κάτι απ' αυτά μείνει στην ψυχή μας, αμέσως φουσκώνουμε από υπερηφάνεια, λες και το αποκτήσαμε με την αξία μας, λες και δεν είναι χάρισμα, δώρο χωρίς κόπο. Σηκώνουμε το φρύδι και κοιτάμε υπεροπτικά το διπλανό μας. Σηκώνεται και το χάρισμα και φεύγει απ' την ψυχή μας. «Ο Θεός υπερηφάνους αντιτάσσεται, ταπεινοίς δε δίδωσι χάριν» «Πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον ανωθέν έστι καταβαινον, από τους Πατρος των Φωτων» (Ιακ. 1, 17).

Τι να πω; Πού να σταματήσω; Ένα μάτσο χάλια είμαστε. Η πεσμένη ανθρώπινη φύση μας, που οικειοθελώς παραμένει πεσμένη και βουτηγμένη μέσα στο βούρκο των παθών, μόνο εμετό και ασφυξία προκαλεί από τη βρώμα της.

Όπως έλεγε και ο προφήτης Ησαΐας. Δεν πρόκειται για ένα τραύμα που σαπίζει, για μια βαθεία πληγή που έχει,... ο άνθρωπος όλος από την κορυφή μέχρι τα νύχια τα

νύχια είναι μια πληγή. Πού να βάλεις γάζα; πού φάρμακο;... Χρειάστηκε ο ίδιος ο Θεός, ο Χριστός να αναπλάσει απ' την αρχή, με τη γέννησή Του, τη φύση μας που οικειοθελώς και μετά μανίας την αυτοκαταστρέψαμε. Αυτός από συμπάθεια και αγάπη να αναπλάσει εξ αρχής.

Αυτό είναι η ανθρώπινη φύση σήμερα. Δεν ήταν έτσι πάντοτε. Δεν πλαστήκαμε έτσι, καταντήσαμε έτσι. Οι επιλογές μας μάς διαμόρφωσαν έτσι. Διαλέγουμε συνέχεια το κακό και έτσι αυτοκαταστρεφόμαστε. Και ενώ πλαστήκαμε όμορφοι, φωτεινοί, πολυδύναμοι, σοφοί και τιμημένοι, κυρίαρχοι του υλικού σύμπαντος, αθάνατοι, καταντήσαμε σήμερα θνητοί, σκοτεινοί, υποταγμένοι στις ανάγκες της υλικής ζωής, στον πόνο, στην αρρώστια, στη θλίψη, στη φθορά, στο θάνατο. Δεν έχουμε γνώση, δεν έχουμε σοφία, σαν τυφλοί περιφερόμαστε μέσα στον κόσμο, σκοντάφτουμε και πέφτουμε και πληγωνόμαστε και δε γνωρίζουμε που σκοντάψαμε, γιατί πέσαμε, ποιος μας βάζει τρικλοποδιές και προσπαθεί να μας ρίξει σε άγριες χαράδρες και να μας σκοτώσει, για να καγχάσει και να πανηγυρίσει μέσα στην κακία του ο μισάνθρωπος, ο εφευρέτης της κακίας, ο πατέρας του ψεύδους, ο δράκος ο αρχαίος, ο πανάρχαιος εχθρός μας, ο διάβολος.

Και ο Θεός μας αγαπάει. Μας αγαπάει ακόμη. Με μια αγάπη που καίει, με μια αγάπη που τρέμει από λαχτάρα, με μια αγάπη που αψηφά τον πόνο που της προκαλούμε, με μια αγάπη που δέχεται να μπει στον κόπο μας, που δέχεται να υποφέρει από την τρέλα της κακίας μας. Ω. Θεέ μου ! Πόσο πόνο σου προκαλούμε !

Τόσο πολύ μας αγάπησε ο Θεός, ώστε δέχτηκε να γίνει άνθρωπος. Συμμετρίασε το μεγαλείο Του στην ταπεινότητά μας. Δέχτηκε ν' ανέβει στο Σταυρό. Δέχτηκε ν' αφήσει το διάβολο με τις δολοπλοκίες του να Τον ανεβάσει στο Σταυρό και εκεί του συνέτριψε το κεφάλι προς χάριν μας. Τώρα πια μπορούμε να νικάμε το διάβολο όποτε θέλουμε. Κι όλα αυτά για το χατήρι μας. Για μένα και για σένα.

Εξακολουθούσα να νοιώθω το Θεό και να τον καταλαβαίνω με την καρδιά μου. Μια βαθιά ηρεμία με πλημμύρισε. Κάθε φόβος εξαφανίστηκε. Αφού υπάρχει ο παντοδύναμος Θεός, αφού όλα τα γνωρίζει, αφού είναι τόσο καλός, αφού είναι τόσο σοφός, αφού με αγαπάει τόσο πολύ, τι να φοβηθώ;...

Είμαι μέσα στην αγκαλιά Του ! Είμαι μέσα στα φούχτα Του. Ποιος μπορεί να μου κάνει τι;... Είμαι σίγουρος για την αρχή, την πορεία και το τέλος του κόσμου. Χαιρόμουν, γιατί στο τέλος όπως και πάντοτε Αυτός θα είναι ο νικητής και η καλοσύνη και η αγιότητα θα θριαμβεύσουν.

Πνεύμα ο Θεός! Ύλη ο κόσμος. Το πνεύμα διαπερνά την ύλη, τη στηρίζει στην ύπαρξη, τη φέρνει στην ύπαρξη, τη διατηρεί στην ύπαρξη, όμως είναι τελείως

άλλο πράγμα από την ύλη. Η ύλη είναι προορισμένη να χαθεί. Το πνεύμα υπάρχει πάντα. Ο χρόνος είναι αποτέλεσμα, ιδιότητα της ύλης. Στον τρόπο ύπαρξης του πνεύματος δεν υπάρχει χρόνος. Η αιωνιότης είναι ο τρόπος ύπαρξης του Πνεύματος. Παρελθόν και μέλλον συμπίπτουν σ' ένα απέραντο παρόν. Είναι ταυτόχρονα παντού από το άπειρο σύμπαν και μέσα στο αυτοκίνητό μου.

Είναι πολύ απλός στη φύση, όμως τόσο μυστηριώδης. Πόσο βαθειά ικανοποιήθηκε η ψυχή μου! Πόσο χάρηκα! Πόσο ανακουφίστηκα! Πόσο θέλω να το ξαναζήσω! Χαίρομαι στη σκέψη ότι όταν πεθάνω θα αρχίσω, ελπίζω, να ζω κοντά Του. Τόσο που... λαχταράω να πεθάνω. Θα ήθελα να πεθάνω σήμερα, αν γνώριζα ότι θα Τον συναντούσα. Φοβάμαι την αμαρτία μου, την κακία μου, μήπως με χωρίσει απ' Αυτόν.

Θυμάμαι που διάβασα στον Άγιο Ιωάννη το Δαμασκηνό «Πιστεύομεν εις ένα Θεό, άυλον, απεριόριστον, άπειρον, άναρχον, αιώνιον, παντοδύναμον, αθάνατον, άχρονον, φως νοερό...» (Αγίου Ιωαν. Δαμασκηνού, «Έκδοση Ακριβή της Ορθοδόξου πίστης»).

Δε νομίζω αυτή η κατάσταση να κράτησε πολύ. Άμα κρίνω από το δρόμο που έκανε το αυτοκίνητο, 3-4 χιλιόμετρα ίσως, αλλά λόγω των πολλών στροφών πήγαινα σιγά.

Σίγουρα δεν ήμουν, όπως είμαι τώρα που γράφω. Είχα πάθει μία αλλοίωση. Μία αλλοίωση τόσο... ξεχωριστή. Αλλοιώνεται ο άνθρωπος από πολλά πράγματα· από το ποτό, από τα ναρκωτικά, από την ηδονή, από το κλίμα, από το νερό, από τον πόνο, τη θλίψη, το φόβο, όμως... αυτή η αλλοίωση... δεν έχει ταίρι. Είναι μοναδική.

Ζούσα σ' ένα είδος... έκστασης, ένα είδος μέθης, χωρίς όμως να έχω χάσει τις αισθήσεις μου και την επαφή με τον υλικό κόσμο. Μία «νηφάλια μέθη», όπως τη χαρακτηρίζουν οι παλιοί ασκητές και Άγιοι στα συγγράμματά τους.

Λες και τράβηξε κανείς κάποιο πέπλο από το νου μου, από την ψυχή μου, και άρχισα να ζω στον ίδιο μεν κόσμο, αλλά σε ολόκληρο τον κόσμο, ενώ πρώτα ζούσα σ' ένα μέρος του.

Φανταστείτε έναν κουφό που αρχίζει ξαφνικά να ακούει. Στον ίδιο κόσμο ζούσε πριν, αλλά χωρίς τους ήχους. Τώρα και ακούει.

Φανταστείτε έναν τυφλό που αρχίζει ξαφνικά να βλέπει. Ο ίδιος κόσμος έχει τώρα και εικόνες και χρώματα.

Έτσι λοιπόν και εγώ στον ίδιο κόσμο ζούσα, μόνο που ένοιωθα και το Θεό και μέσα

απ' Αυτόν πολλά-πολλά, βαθειά, σημαντικά και όμορφα πράγματα. Ήμουν ξαφνικά μέτοχος και του υλικού και του πνευματικού κόσμου. Φαντάζομαι κάπως έτσι θα ήταν παλιά οι άνθρωποι. Ο Αδάμ και η Εύα στον Παράδεισο θα ήταν πολύ καλύτερα, γιατί όπως λέει και η Αγία Γραφή, έβλεπαν, άκουαν και συνομιλούσαν με το Θεό. Τότε η ανθρώπινη φύση δεν είχε πάθει ακόμη την καταστροφή που έχω σήμερα εγώ. Τα αισθητήρια πνευματικά όργανα δούλευαν καλά. Τα δικά μου «πνευματικά μάτια» δε βλέπουν πια. Σκεπάστηκαν με τις χοντρές φολίδες της κακίας μου. «Τα πνευματικά μου αυτιά» δεν ακούν πια. Βούλωσαν από τη λάσπη της αμαρτίας μου. «Η πνευματική μου γλώσσα» παρέλυσε από την τεμπελιά της ψυχής. Είμαι θαμμένος ολόκληρος μέσα στο βούρκο των παθών μου.

Κάποιος μ' έβγαλε για μια στιγμή από κει μέσα, και έζησα και εγώ λίγο σαν άνθρωπος. Τώρα ζω πάλι σαν βρώμικος και άρρωστος άνθρωπος, κουφός, τυφλός και αναίσθητος.

Επιθυμώ άραγε στ' αλήθεια να ζήσω έτσι; Αν μου το χάριζαν ξανά, θα το δεχόμουν με χαρά. Τώρα γνωρίζω το δρόμο για να πάω μόνος μου εκεί. Όμως δεν τον περπατώ αυτό το δρόμο και δε μου φταίει κανείς έξω από την τεμπελιά μου. Γνωρίζω καλά ότι, αν δουλέψω στον αμπελώνα του Κυρίου μου Ιησού Χριστού, θα φτάσω εκεί σίγουρα. Και η δουλειά είναι να τηρήσω τις εντολές Του. Η τήρηση των εντολών παράγει ένα πνευματικό έργο. Απαιτείται κάποια ψυχική κυρίως προσπάθεια. Τηρώντας τις εντολές μαθαίνει η ψυχή πολλά πράγματα και ταυτόχρονα καθαρίζεται και αρχίζουν σιγά-σιγά να λειτουργούν τα πνευματικά όργανα.

Δυστυχώς δεν κάνω αυτό που ο καθένας από σας ίσως να έκανε. Γι' αυτό πιστεύω ότι είμαι άξιος κάθε μομφής και είμαι υπεύθυνος και απέναντί σας και σ' όλη την ανθρωπότητα, που μου χαρίστηκε ένας θησαυρός και δεν τον αξιοποιώ. Είμαι λοιπόν ένας άχρηστος και αχάριστος άνθρωπος. Το μόνο που μου μένει είναι να το διαπιστώνω, να το παραδέχομαι, να το ομολογώ. Δεν απελπίζομαι όμως, γιατί γνωρίζω το έλεος και την αγάπη Του. Ελπίζω να φιλοτιμηθώ... λίγο... κάποτε... με τη βοήθειά Του.

Αν ήμουν πραγματικά άνθρωπος με φιλότιμο, με καλή προαίρεση, θ' αγωνιζόμουν τώρα με ζέση και ζήλο, όπως κάνει ο γέροντας.

Προσέξτε κάτι ακόμα, παρακαλώ. Προσέξατε τη γενναιοδωρία του γέροντα, που μιμείται το Θεό, τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό.

Τί του ζήτησα εγώ; Λίγα λόγια... Κάποιες κουβέντες. Πώς ανταποκρίθηκε στο αίτημά μου; Με μια ολόθερμη πύρινη προσευχή που συγκίνησε το Θεό και έζησα

εγώ ο άθλιος αυτήν την ανυπολόγιστη εμπειρία. Τι πλούτος! Τι γενναιοδωρία! Θεέ μου, συγχώρα με!! Πόσο πολύ πρέπει να με αγαπά για να προσεύχεται τόσο θερμά για μένα;

Όλα αυτά τα γράφω χωρίς κόπο, χωρίς σκέψη. Δεν κάθομαι να κατασκευάζω διανοήματα, σαπουνόφουσκες του νου χωρίς περιεχόμενα. Συνήθως οι άνθρωποι της εποχής μας δουλεύουν με το... κεφάλι. Κάθονται, σκέφτονται - σκέφτονται, πιέζουν το νου τους, για να παράγουν σκέψεις και γνώσεις.

Γιατί νομίζουν ότι όργανο της γνώσης είναι μόνο η λογική. Άσε που μερικοί από το πολύ ζόρισμα που κάνουν στο νου... ξεβιδώνονται, άλλοι λίγοι άλλοι περισσότερο, και τρέχουν μετά τους ψυχιάτρους. Βουτηγμένοι μέσα στην άγνοια και στο σκοτάδι, αγνοούμε όχι μόνο τον έξω κόσμο αλλά και τον έσω κόσμο, τον εαυτό μας. Εκεί μέσα υπάρχει και άλλο γνωστικό όργανο· η πίστη. Μέσα από την πίστη ζει κανείς πολλά πράγματα. Τα ζει δεν τα σκέπτεται. Μετά έρχεται ο νους, η λογική να τα τακτοποιήσει, να τα κάνει σκέψεις, λόγια, γράμματα όσα από αυτά μπορούν να γίνουν σκέψεις και λόγια. Τα περισσότερα δεν μπορούν να «μεταφραστούν» στην ανθρώπινη γλώσσα. Η ψυχή είναι πολύ πιο πλούσια, βαθιά, διεισδυτική και αισθαντική απ' ότι η γλώσσα μας.

Εύχομαι σ' όλους σας να θελήσετε να ζήσετε αυτά τα πράγματα. Να μην τα διαβάσετε μόνο, να τα σκεφτείτε, να τα συζητήσετε, να τα κριτικάρετε και να τα καταναλώσετε, μόνο. Εύχομαι να τα γυρέψετε στη ζωή σας, όπως άλλοι γυρεύουν τα χρήματα, τη δόξα. Αν κάνετε όχι περισσότερο κόπο από έναν έμπορο, αν δείξετε όχι περισσότερη επιμονή από έναν αθλητή ή χορευτή, θα πετύχετε, νομίζω. Το Άγιον Όρος είναι μια πολύ καλή πόρτα, για να μπείτε στην Ορθοδοξία, αλλά υπάρχουν και «αγιορείτες» εκτός Αγίου Όρους, άνθρωποι με χαρίσματα και αγάπη. Όπως υπάρχουν και μη αγιορείτες, άνθρωποι εκτός της Αγιορείτικης Παράδοσης, εντός του Αγίου Όρους.

«Αιτείτε και δοθησεται υμιν, ζητείτε και ευρησετε, κρούετε και ανοιγησεται υμιν» (Ματθ. 7, 7).

Απογοητεύομαι και θλίβομαι, που δεν μπορώ να περιγράψω αυτή την εμπειρία. Τα διαβάζω και δεν αντηχεί ούτε το ένα χιλιοστό απ' αυτήν την εμπειρία μέσα απ' αυτό το κείμενο. Πως να περιγράψω; Πως να πω πόσο αληθινό, πόσο βαθύ, πόσο έντονο, πόσο ήρεμο, πόσο χαρούμενο, πόσο ικανοποιητικό, πόσο ιαματικό, πόσο τρυφερό, πόσο ζεστό, πόσο φιλικό, πόσο προστατευτικό, πόσο ζωογόνο... πόσο ιλαρό... πόσο, πόσο, πόσο απ' όλα τα καλά ήταν.

Θυμάμαι φράσεις από χριστιανικά παλιά κείμενα. «Ο Θεός γίνεται τα πάντα γι'

αυτούς που τον αγαπούν: Γίνεται τροφή, ένδυμα, ανάπαυση, παρηγοριά, γνώση, δύναμη... τα πάντα».

Κάποια στιγμή άρχισα να λέω στο Γέροντα αυτά που νοιώθω. Δε μιλούσε. Δεν ήθελε να μιλάω γι' αυτά. Δεν ήθελε να καταλάβω ότι αυτός ήταν η αιτία. Τι του έλεγα ο χαμένος; Έλα, παππούλη, να σου δείξω τ' αμπέλια σου, που λέει και η φυλή μας.

Σιγά-σιγά, λίγο-λίγο, έσβησε,... χάθηκε,... αποτραβήχτηκε... η μάλλον έκλεισε η αντίληψή μου. Το δώρο τελείωσε... Τι άφησε πίσω;... Ευγνωμοσύνη, βαθειά ικανοποίηση, αλλά και δίψα αγιάτρευτη γι' Αυτόν. Πώς μπορεί κανείς να είναι ταυτόχρονα και βαθειά ικανοποιημένος, αλλά και να νοιώθει βαθειά την έλλειψή Του; Να είναι πολύ χαρούμενος που Τον γνώρισε, αλλά και μέχρι σπαραγμού λυπημένος που Τον έχασε; Τι φτωχοί που φαντάζουμε οι γιόγκι και οι Γκουρού! Τι ψεύτικοι! Τι κακομοίρηδες! Βουτηγμένοι μέσα στη βασικότερη άγνοια, πλανεμένοι μέσα σε ψεύτικες φαντασιώσεις, παινεύονται και φουσκώνουν γι' αυτά που ξέρουν,... για τις εμπειρίες τους! Μα αν δε γνωρίζεις το Θεό, τότε τι γνωρίζεις;... Αν δεν κατέχεις το βασικότερο, το κεντρικότερο, τότε τι κατέχεις;...

Μοιάζουν με κάτι γύφτους που στολίζονται με φανταχτερά χρώματα, με χτυπητά κοσμήματα, με κραυγαλέο και άσχημα επιδεικτικό τρόπο, μακριά από κομψότητα και ήθος. Και αφού στολισθούν έτσι, πάνε σε περιβάλλον από πολλές γενιές αριστοκρατικό, για να παινεθούν, χωρίς να φαντάζονται οι δύστυχοι πόσο περισσότερο εξευτελίζονται.

Έχουμε Θεό αληθινό, αριστοκράτη. Έχουμε Θεό που μας έδωσε το δικαίωμα να τον αποκαλούμε Πατέρα. Έχουμε Θεό που μας αποκαλεί παιδιά Του. Έχουμε Θεό που έγινε άνθρωπος για μας, τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό, που δεν ντρέπεται όχι να μας αποκαλεί, αλλά να γίνει αδελφός μας.

Δεν έχουν τίποτα οι καημένοι... Μόνο ψεύτικα, άψυχα είδωλα, χιλιάδες φανταστικές θεότητες, θεωρίες και πρακτικές που δεν οδηγούν πουθενά. Γυρίζουν στο κενό και δε συναντούν τίποτε άλλο παρά την ψευδαίσθηση και την πλάνη με την οποία τους κρατά αιχμαλώτους ο διάβολος. Μέχρι να τους καταστρέψει ή να τους κάνει όργανά του... Και τα δύο για την αιώνια ταλαιπωρία τους.

Πηγή: optiko.net